FEJTÓN Moja výhra

Dlhšiu dobu som túžil vyhrať veľkú sumu peňazí. Až raz to prišlo. Mnohociferná suma, že sa mi až hlava zatočila. Keď už sa točila, ešte som jej pomohol bujarou oslavou. Prešlo pár dní, kým som sa vládal dostaviť do práce a povedať šéfke, čo si o práci ako takej myslím, vyštekol pár nelichotivých poznámok o jej účese a oblekaní a buchnutím dverí som ukončil pracovnú etapu života. Vo chvíľach triezvosti, keď moji mnohopočetní noví kamaráti zarezávali v práci, som úpenlivo rozmýšľal, čo s nadobudnutým majetkom. Prvé prišlo na rad auto. Najnovšie BMW však vôbec neurobilo radosť mojej manželke. Ako pri rozvode spomenula, vadili jej tie dve slečny, s ktorými som sa vrátil po týždni obiehania predajní áut. Keďže sa uvolnil šatník po manželke, nechal som ich, nech sa u mňa zložia. Aby sa veľmi nenudili, pretože tiež nechodili do práce, brával som ich na luxusné dovolenky a kupoval veci, čo som im na očiach videl. Nepovažoval som za potrebné sledovať stav konta. To sa pritom utešene stenčovalo, až sa úplne stenčilo. S úbytkom prostriedkov nastal prudký úbytok priateľov. Tých skutočných som odohnal už dávno a tí noví, mali akúsi slabú výdrž. Kočky zmizli tak, ako prišli. S predajom auta vyprázdnili aj dom. Keď už som cítil, že je zle, pud sebazáchovy ma prinútil prehltnúť hanbu a ísť prosiť o prácu bývalú šéfku. Chyba. Kritika účesu starnúcej dámy sa neodpúšťa. Ani bývalá manželka neprejavila záujem stráviť so mnou nadchádzajúce sviatky. S fľašou lacného vína hľadiac na holú stenu na Štedrý večer úplne sám, zrekapituloval som predchádzúce obdobie a želal si, aby som nikdy žiadne peniaze navyhral. Aby sa vrátil čas a všetko bolo ako predtým...

Zobúdzam sa. Vedľa mňa ešte spí milovaná manželka. Pozerám z okna svojho starého, miestami vlhnúceho domčeka, kde stojí moje auto staršie ako väčšina ľudí prechádzajúcich okolo a pomaly mi dochádza, že moja prosba bola vyslyšaná. Azda čarovný vianočný čas spôsobil ten zázrak, že nemám nič viac ako predtým, a predsa nesmnierne mnoho. A keď náhodou budem pokúšať šťastie, viem, že nič nevyhrám. Nie kvôli nejakej pravdepodobnosti a štatistike, ale preto, že som si to želal a tretiu šancu tam zhora už nedostanem.

Marián FLOREK

STOLNÍ TENISTI ZABRALI PRED ZÁVEROM

Popularita stolného tenisu v regióne rastie. A dotkla sa aj našej obce, nielen v tej pretekárskej oblasti, ale aj medzi neregistrovanými hráčmi. Šport prináša pre každého osvieženie nielen tela, ale aj ducha.

V našej obci sú vytvorené zo strany obce ozaj dobré podmienky a mňa osobne teší, že počas tréningu sme už pre záujem mladších i starších museli postaviť všetkých 5 stolov,ktoré máme k dispozícii. Prial by som si, aby títo noví nadšenci vydržali pri tejto činnosti čo najdlhšie, a tak sa stali nasledovníkmi súčasných reprezentantov obce pre budúcnosť.

V súťažnom ročníku 2010/2011 reprezentujú našu obec opäť dve družstvá. A-družstvo v 5.lige a B-družstvo v 7.lige skupine B.

5.liga predstavuje tohoto roku veľmi vyrovnanú súťaž. Ako po minulé roky, tak aj tento rok, sme nastúpili do súťaže oslabení o Rasťa Šimončiča. Začiatok jesennej časti sa preto niesol v znamení tesných prehier, keď nám zjavne chýbal kvalitatívne štvrtý hráč. Škoda aj nevyrovnaných výkonov ostatných troch hráčov. Veď hneď v 1.kole sme narazili na jedno z najlepších mužstiev-mužstvo Leopoldova, kde sme po vyrovnanom boji tesne prehrali 8:10. Pre spomínanú nevyrovnanosť výkonov sme prehrali rovnakým pomerom aj doma s pomerne slabšími mužstvami Briconu Trnava a C-družstvom Špačiniec. Ani v zápase s C-družstvom Piešťan sa k nám šťastie nepriklonilo. Jediné víťazstvo v oslabenej zostave sme získali na domácich stoloch proti oslabenému mužstvu Kočína-Lančára v pomere 10:8.Prehra v Hlohovci sa očakávala. V polovičke novembra sa však zo zahraničia vrátil Rasťo Šimončič a v derby zápase s Trebaticami sa už prejavila zvýšená sila nášho kolektívu a víťazstvo 12:6 sme proti oslabenému kolektívu hostí tak trocha aj očakávali. Ale derby je vždy derby.... Škoda je prehry v Modranke v pomere 7:11. V zápase sme viedli po dvoch štvorhrách už 2:0. Nešťastné prehry prvého kola jednotlivcov Čelína a Šimončiča však namiesto možného vedenia 5:1 prinieslo stav 3:3, a to veľmi posmelilo domáci kolektív do ďalších bojov. V 10.kole na domácich stoloch sme však po boji vyhrali dôležitý zápas s ŠKP Trnava11:7. Rasťovia Andris a Šimončič už zjavne priniesli do kolektívu vyššiu výkonnosť a aj pohodu. Posledný zápas proti Maco Trnava sa nám však vôbec nevydaril a jednému z najväčších ašpirantov na postup sme podľahli vysoko 2:16.

V jesennej časti sme 3x vyhrali. So 17 bodmi sme na 9.mieste (z 12 účastníkov) a za dvoma mužstvami pred nami zaostávame iba 1 bod. Je v silách nášho kolektívu tieto mužstvá na jar dobehnúť. Ostatné mužstvá sú kvalitou predsa len o niečo vyššie. Úspechom pre nás bude dosiahnutie 7.priečky na konci súťaže. Ak budeme k zápasom nastupovať na jar v kompletnej zostave, je to možné dosiahnuť.

B-družstvo sa spomedzi 8 družstiev 7.ligy skupina B drží po jesennej časti na 5.mieste V mužstve sa objavujú hráči, ktorí svojou výkonnosťou na 5.ligu buď už nestačia, alebo ešte nestačia, ale stolný tenis majú radi. Svoje maximum tu odovzdáva už 72-ročný F.Valo. Popri ňom hrávajú ešte Š.Bondra, V.Seitler a E.Štefanka ml. Kolektiv dopĺňajú cudzí hráči Procháska,Nedorost,Hubač a Ondrejovič, ktorí tiež radi preháňajú to biele malé „čudo“ po stoloch. Najlepšiu úspešnosť v B-mužstve má Ľubo Nedorost.

Aj tento kolektív vykazuje nevyrovnanosť vo výkonoch. Je to ale aj tým, že zostava na zápasy sa často mení, a to aj z dôvodu, dať možnosť hraniu čo najširšiemu počtu hráčov. I napriek tomu sme dokázali poraziť vonku silné a dosiaľ vedúce mužstvo - rezervu Leopoldova, ktoré je jedným z favoritov súťaže. Ale nedokázali sme vyhrať s teoreticky slabšími mužstvami Sokoloviec, Dlhej, či Zelenča. Víťazstvá sme dosiahli s mužstvami okrem spomínaného Leopoldova ešte s rezervou Kočín-Lančára (2x) a Trakovicami. Tesné prehry 8:10 s mužstvami Dlhej, Zelenča a Sokolovcami nás odsunuli po jesennej časti na 5.miesto z ôsmich mužstiev súťaže.

A *keďže sa blížia Vianoce – sviatky pokoja a lásky – dovoľte aj mne, aby som zaželal nielen priaznivcom stolného tenisu a tým, čo nám držia palce, ale aj ostatným Krakovancom a Stražovancom hlavne veľa zdravia, šťastia a Božieho požehnania. Do nového roku 2011 všetkým vykročenie tou správnou nohou.*

Vlado SEITLER

Moje spomienky a skúsenosti zo športu v Krakovanoch

Narodil som sa v Krakovanoch v roku 1935. Ako každý chlapec na dedine som sa musel vyšantiť v zime na sánkach v „Hlinníkoch“, na korčuliach, tzv. kvintákoch na vyliatych Kapustniciach pri Holeške (Mlynský náhon) a v lete nebolo chlapca, ktorý by nebehal za niečím guľatým, zvaným bumbál, neskôr to bola gumená alebo tenisová loptička.

No najväčšia radosť a potešenie prišlo s kúzelnou koženou guľou zvanou futbalová lopta.

Posledný futbalový zápas za dorastencov som odohral proti Ostrovu a o týždeň doma za A-mužstvo proti ŠK Vrbové. S číslom 6 na chrbte som dostal úlohu ustrážiť najlepšieho gólostrojcu Vrbového Karola Slováka.

V roku 1955 pred odchodom na základnú vojenskú službu sme už bojovali vo vyššej súťaži, tzv. medziokresnej krajskej, riadenej z Bratislavy na Sokolskej 3. Futbalová matrika bola vtedy na Fučíkovej ulici. Neskôr to bola súťaž I.B., dnes je to 5. liga. Hral som vtedy s takými futbalovými kapacitami , ako bol Vinco Šimo, Jožo Sedlák, (neskôr tréner I.A triedy v Solčanoch), Jaro Kališ, Vinco a Tóno Sedlákovci,, Viktor Sedlák, Tóno Zuzic, Florián Valo, Laco Miezga, Jožo Hesko,Michal Horanský, Jožo Vadík a moji mladší vrstovníci: František Remiš, Fero Sedlák, Milan Straka, Berco Valo (brankár). Všetci menovaní boli rodení Krakovanci a Stražovanci. Chýbali nám dvaja výborní ľaváci Janko Žažo a Janko Hesko, ktorí spolu s V. Šimom prešli natrvalo do ŠK Vrbové.

V roku 1957 po návrate z vojenčiny, ma zvolili za predsedu TJ. Hrali sme vtedy ešte medziokresnú súťaž, ale už bez vyššie spomenutých „kapacít“, s úplne mladými a menej skúsenými spoluhráčmi. Máme jednu nepríjemnú spomienku na zápas v Trenčíne proti vtedajšej Odeve, kde sme nastúpili v pekných nových pruhovaných dresoch a pokrstili sme ich prehrou 9:0. Spomínam taktiež na nepríjemnú situáciu v Trenčianskej Turnej, a to pozápasovú bitku, kde nás ochránil tamojší občan, rodák z Krakovian. Keďže sa nám darilo už menej, pri hráčskej a funkcionárskej činnosti som si robil trénerský kurz III. triedy. Na záverečnú prácu som dostal vypracovať tému? „Úloha a význam psychologickej prípravy pred zápasom.“ Z tejto dlhšej záverečnej práce uvediem iba pár viet. „ Ak hráč nezvládne zápas po psychickej stránke, potom vyšla nazmar odborná práca trénera v technickej, taktickej i fyzickej príprave. Psychologická práca je dlhodobá. Nielen pred zápasom. Vo vyspelých svetových kluboch sú na túto prácu poverené celé kolektívy. U nás, na dedinách, to musí zvládnuť zväčša sám tréner. Hovorí sa aj - aký tréner, také mužstvo. Tréner okrem odbornosti musí z hráča vedieť vychovávať nielen futbalistu, ale i človeka. Skromnosť, čestnosť, zásadovosť, húževnatosť, atď.“

V ďalšom období mojej športovej činnosti som sa v roku 1972 konečne začal venovať mladej futbalovej generácii. Videl som, že živelnosť a náhoda, znamenali úpadok futbalovej atmosféry u nás a nezodpovednosť voči futbalovej tradícii v Krakovanoch. Prehrávali sme a v roku 1978 vypadli z najvyššej okresnej súťaže, pretože nás porážali futbalové kluby, kde sa dokázali starať o mládežnícke kolektívy. Bohužiaľ popri žiakoch, dorastencoch a A-mužstve (aj svojom zamestnaní), som musel aktívne pracovať na všetkom, čo bolo - tajomník TJ, pokladník, doprava, autobusy, hokejová mládež, zveľaďovanie areálu, kronika, atď. Nebol som však sám. Pomáhali mi „starí harcovníci“ ako Ľ. Klčo, V. Žitnanský, G. Valo, Peter a
Jozef Valo, Anton Vlk, Jozef Braško, Vl. Macháč, Jozef Jankech, Berco Mihálik, Laco Žitnanský, M. Pavlovič a mladší, ktorí postupne prichádzali do výboru TJ. Myslím si, že sme všetci spolu nedali upadnúť futbalovému nadšeniu, ktoré nám potom závideli i okolité TJ.

V nasledujúcich aspoň dvoch fotografiách, z mnohých iných, chcem poukázať na veľký záujem mladých chlapcov o futbal v rokoch 1972 až 1982. Všetci pochádzali zo svojej rodnej obce Krakovany. Záujem o futbal u našej mládeže neupadal ani v ďalších rokoch a v roku 1984, keď som sa už celkom uvoľnil z ostatných funkcií vo výbore TJ, vzal som si znovu na starosť žiacke družstvo. Bola to skupina chlapcov, ktorí sa všetci dopracovali až do mužstva dospelých. Sú to známe mená: bratia Zdeno a Tibor Šurínovci, Jozef a Štefan Hornákovci, Marek, Marcel a Ján Bondrovci, bratia Jurdovci, Jozef a Roman Valovci, Roman Antoňák, Kamil Miezga, D. Žažo, J.Sedlák, P. Augustovič a ďalší a ďalší po nich. Len jedno nechápem dnes, v roku 2010, že kde sa podela mládež z Krakovian, keď z dorastu prišiel do A-mužstva iba jeden rodák a ani ten nedostal možnosť hrávať...

Ervin SEDLÁK

Žiaci TJ Krakovany 1972-73. Horný rad zľava: A. Vlk - hospodár, M.Arbet, M.Sedlák, J. Svetlík, J.Klinovský, P. Hornák, Ľ. Pekarčík, J.Žitnanský, E.Sedlák - tréner a Br. Valo.

Dolný rad zľava: P. Klinovský, Ľ. Sucháň, J. Herman, I. Horanský, M. Skladan, J. Valo., F.Klinovský, Š. Valo a Ľ. Mihálik.

Na fotografii chýbajú: P. Belica, J. Galbavý a Vl. Valo

Žiaci TJ Krakovany 1980-81. Horný rad zľava:
Š. Jurda, K. Žák, M. Jankech, Ľ. Kuchar, J. Jankech, A. Trebatický - hospodár, F. Sedlák, E. Sedlák - predseda TJ, J. Jakáb, Ľ. Mihálik, Vl. Žažo, Pe. Masár, I. Horanský a P. Belica - tréneri.

Dolný rad zľava: J. Valo, Pa. Masár, M. Jurda, P. Madunický, D. Žažo, J. Sedlák, R. Valo, P. Augustovič, K. Miezga a P. Hornák.